

υπάλληλος ήταν στην υπηρεσία του οργάνου ως έκτακτος υπάλληλος και με τις οποίες δεν ελήφθησαν υπόψη οι εφαρμοστέες διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν μπορούν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στον ενδιαφερόμενο.

3. Ο μόνιμος υπάλληλος δεν μπορεί, αναφερόμενος στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, να επικαλεστεί μία πρακτική αντίθετη προς τις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δεδομένου ότι κανείς δεν μπορεί να επικαλεστεί προς όφελός του παρανομία που διαπράχθηκε υπέρ άλλου.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 14ης Μαΐου 1991 *

Στην υπόθεση T-30/90,

Wolfdietrich Zoder, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Senningerberg (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), εκπροσωπούμενος από τον Aloyse May, επικουρούμενο από την Carole Kerschen, δικηγόρους Λουξεμβούργου, τους οποίους διόρισε και αντικλήτους, 31, Grand-rue,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Campinos, juriconsulte, επικουρούμενο από τον Manfred Peter και τον Γιάννη Παντάλη, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 8ης Σεπτεμβρίου 1989, για τη μη εγγραφή του προσφεύγοντος στον κατάλογο των προαχθέντων υποψηφίων, αναδρομικά από 1ης Απριλίου 1988, στον βαθμό LA 6 της σταδιοδρομίας του μεταφραστή,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 27ης Φεβρουαρίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων Wolfdietrich Zoder, Γερμανός υπήκοος, αφού πέτυχε σε διαγωνισμό που διοργάνωσε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (στο εξής: Κοινοβούλιο) τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 1985 για την πρόσληψη μεταφραστών ισπανικής γλώσσας, περιελήφθη στον κατάλογο επιτυχόντων που καταρτίστηκε μετά τον διαγωνισμό αυτό. Παρά την έγγραφη αυτή προσλήφθηκε από το Κοινοβούλιο, στις 6 Ιανουαρίου 1986, όχι ως μόνιμος αλλά ως έκτακτος υπάλληλος. Ονομάστηκε δόκιμος υπάλληλος, καταταγείς στον βαθμό LA 7, από 1ης Απριλίου 1986, και μονιμοποιήθηκε στον βαθμό αυτό από 1ης Ιανουαρίου 1987.
- 2 Τον Φεβρουάριο του 1989, ο προσφεύγων περιελήφθη στον κατάλογο των προαγώγιμων υπαλλήλων από τον βαθμό LA 7 στον βαθμό LA 6 για το οικονομικό έτος 1988. Εντούτοις, δεν περιελήφθη στον κατάλογο των υπαλλήλων που προήχθησαν στον βαθμό LA 6 από 1ης Απριλίου 1988, ο οποίος καταρτίστηκε με απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου της 8ης Σεπτεμβρίου 1989.
- 3 Με έγγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των

υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) κατά της αποφάσεως της 8ης Σεπτεμβρίου 1989. Προσήψε στη διοίκηση ότι δεν έλαβε υπόψη ολόκληρο τον χρόνο κατά τον οποίο εργάστηκε στο Κοινοβούλιο. Υπενθύμισε ότι είχε προσληφθεί την 6η Ιανουαρίου 1986, καταρχάς ως έκτακτος υπάλληλος, λόγω ελλείψεως θέσεων στο ισπανικό τμήμα, πριν ονομαστεί δόκιμος υπάλληλος, από 1ης Απριλίου 1986. Επιπλέον, παραπονέθηκε ότι νεότεροι συνάδελφοι με ισοδύναμη έκθεση βαθμολογίας είχαν προαχθεί στον βαθμό LA 6, ενώ είχαν εισέλθει στην υπηρεσία μετά από αυτόν. Η διάκριση αυτή αντιφάσκει εξάλλου με τις δηλώσεις του γενικού διευθυντή προσωπικού Van den Berghe, στις οποίες είχε προβεί κατά την υποδοχή των νέων μονίμων και εκτάκτων υπαλλήλων το 1986 και κατά τις οποίες η αρχαιότητα για μεταγενέστερη προαγωγή θα υπολογιζόταν για κάθε άτομο που είχε περιληφθεί στον κατάλογο επιτυχόντων από την ημερομηνία της προσλήψεώς του ως μονίμου υπαλλήλου ή της εντάξεώς του στην υπηρεσία ως εκτάκτου υπαλλήλου. Ο προσφεύγων αναφέρθηκε επίσης σε μια απόφαση που ελήφθη από τη συμβουλευτική επιτροπή προαγωγών κατά την από 19 Δεκεμβρίου 1988 συνεδρίασή της, κατά την οποία έπρεπε να ληφθεί υπόψη όχι μόνο η ιδιαίτερη κατάσταση των νεοϊδρυθέντων τμημάτων αλλά και να τηρηθούν, εκτός από την προαναφερθείσα υπόσχεση του γενικού διευθυντή προσωπικού, οι διαβεβαιώσεις που είχαν δώσει οι αρχές του Κοινοβουλίου σ' αυτούς που δεν περιλαμβάνονταν κατά τις αρχές του 1986 σε κανένα κατάλογο επιτυχόντων. Στην περίπτωση του, η απόφαση αυτή δεν εφαρμόστηκε ορθώς, τα δε μέλη της επιτροπής προσωπικού που συμμετέχουν στη συμβουλευτική επιτροπή προαγωγών είχαν επισημάνει αυτό το σφάλμα στον γραμματέα της επιτροπής αυτής Baldanza με έγγραφο του Ιουλίου 1989.

- 4 Ο διευθυντής της μεταφράσεως γνωμοδότησε υπέρ της ενστάσεως του Zoder, με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 1989, καθώς και ο γενικός διευθυντής της μεταφράσεως και των γενικών υπηρεσιών του Κοινοβουλίου, με έγγραφο της 14ης Δεκεμβρίου 1989.
- 5 Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (εφεξής: ΑΔΑ) απάντησε σ' αυτή την ένσταση μόλις με σημείωμα της 3ης Ιουλίου 1990 συνεπεία διοικητικών καθυστερήσεων που το ίδιο το καθού χαρακτήρισε ως εξαιρετικές. Όσον αφορά την ύπαρξη διακρίσεως που προβάλλει ο Zoder και η οποία αντλείται από το γεγονός ότι ως προς ορισμένους από τους συναδέλφους του που είχαν επίσης περιληφθεί σε κατάλογο επιτυχόντων η απαιτούμενη για την προαγωγή αρχαιότητα είχε υπολογιστεί με βάση την ημερομηνία προσλήψεώς τους ως μονίμων υπαλλήλων ή της εντάξεώς τους στην υπηρεσία ως εκτάκτων υπαλλήλων, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου Enrico Vinci προέβαλε τα εξής:

« Επιθυμώ να σας πληροφορήσω ότι το μέτρο που αναφέρεται στην ένστασή σας ελήφθη κατόπιν κατ' εξαίρεση εγκρίσεως του Προέδρου του Κοινοβουλίου έναντι των Ισπανών και Πορτογάλων συναδέλφων σας κυρίων μεταφραστών και αναθεωρητών που προέρχονταν από τους εσωτερικούς διαγωνισμούς LA 101 και LA 102. Η περίπτωση σας είναι προφανώς διαφορετική· προέρχεσθε από άλλο διαγωνισμό, τον PE/94/LA, και ο διορισμός σας έγινε την 1η Απριλίου 1986.

Το εν λόγω μέτρο δεν μπορεί να έχει χαρακτήρα δυσμενούς εις βάρος σας διακρίσεως, επειδή ελήφθη προκειμένου να αντιμετωπιστεί η δυσάρεστη κατάσταση συναδέλφων που είχαν επιλεγεί πριν από σας, τον Ιούνιο 1985, και διορίστηκαν μόλις την 1η Ιουνίου 1986 συνεπεία της καθυστερήσεως της διοργανώσεως των εσωτερικών τους διαγωνισμών. Υπ' αυτή την έννοια, η περίπτωση σας δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πανομοιότυπη, πράγμα που αποτελεί προϋπόθεση για ενδεχόμενη εφαρμογή του μέτρου αυτού στην περίπτωσή σας.

Ως προς τους συναδέλφους που προήχθησαν στον βαθμό LA 6 με απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 1989 και οι οποίοι έχουν ισοδύναμα προσόντα, διαπιστώνω ότι διαθέτουν μεγαλύτερη αρχαιότητα βαθμού και κατηγορίας, εφόσον διορίστηκαν ως μόνιμοι υπάλληλοι πριν από την ημερομηνία του δικού σας διορισμού. »

- 6 Ο Zoder προήχθη στον βαθμό LA 6 από 1ης Ιανουαρίου 1989.

Η διαδικασία

- 7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 4 Ιουλίου 1990 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, ο προσφεύγων, χωρίς να έχει λάβει γνώση για τη ρητή απόρριψη της ενστάσεώς του, άσκησε την παρούσα προσφυγή, ζητώντας την ακύρωση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 8ης Σεπτεμβρίου 1989.
- 8 Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεως.

9 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 27 Φεβρουαρίου 1991. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

10 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να δεχθεί τυπικά την προσφυγή·
- 2) να δεχθεί την προσφυγή ως βάσιμη·
- 3) να ακυρώσει την απορριπτική απόφαση επί της ενστάσεώς του·
- 4) να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ του Κοινοβουλίου, της 8ης Σεπτεμβρίου 1989, με την οποία δεν περιελήφθη στον κατάλογο των προαχθέντων υποψηφίων, από 1ης Απριλίου 1988, από τον βαθμό LA 7 στον βαθμό LA 6 της σταδιοδρομίας μεταφραστή·
- 5) να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τις προαγωγές που πραγματοποιήθηκαν·
- 6) να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

11 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·
- 2) να την απορρίψει, αν χρειάζεται, ως αβάσιμη·
- 3) να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Επί του παραδεκτού

- 12 Το καθού αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής, προβάλλοντας ότι ο προσφεύγων δεν ήταν προαχώγιμος για το έτος 1988. Κατά συνέπεια, η προσφυγή δεν στρέφεται κατά πράξεως βλαπτικής για τον προσφεύγοντα, ο οποίος δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ύπαρξη ενεστώτος και γεγενημένου συμφέροντος προς άσκηση προσφυγής.
- 13 Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, προβάλλει ότι ο ελάχιστος χρόνος αρχαιότητας στον βαθμό των δύο ετών που απαιτείται από το άρθρο 45 του ΚΥΚ προς προαγωγή άρχισε, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1984, 20 και 21/83, Βλάχος κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1984, σ. 4149· και Διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1987, 248/86, Brüggemann κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3963), μόνο από τη στιγμή της μονιμοποίησης του προσφεύγοντος η οποία έγινε την 1η Ιανουαρίου 1987. Επομένως, το όνομα του Zoder δεν έπρεπε να περιληφθεί στον κατάλογο των προαωγίμων υπαλλήλων για το έτος 1988.
- 14 Εν πάση περιπτώσει, ο κατάλογος αυτός δεν είχε επί της προσβαλλομένης απόφασης καμία επίδραση που να μπορεί να θίξει ευθέως και αμέσως τα κατά τον ΚΥΚ συμφέροντα του προσφεύγοντος. Πράγματι, μεταξύ των υποψηφίων που προήχθησαν μόνον ένας είχε προσληφθεί και μονιμοποιηθεί την ίδια ημέρα με τον προσφεύγοντα. Ο υποψήφιος αυτός έλαβε συνολικό αριθμό μονάδων μεγαλύτερο απ' ό,τι ο Zoder (56,50 έναντι 55,50). Ως προς τους άλλους υποψηφίους που προήχθησαν, ο διορισμός τους και η μονιμοποίησή τους έγιναν πριν από τον Zoder. Επομένως, ούτε η απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 1989 ούτε η ενδεχόμενη ακύρωσή της επηρεάζουν την κατάσταση του προσφεύγοντος.
- 15 Ο προσφεύγων, αντιθέτως, υποστηρίζει ότι ήταν προαχώγιμος για το έτος 1988. Η απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 1989 είναι ελαττωματική λόγω σφάλματος σε βάρος του κατά τον υπολογισμό της αρχαιότητάς του και, επομένως, αποτελεί πράξη βλαπτική γι' αυτόν, οπότε έχει συμφέρον προς άσκηση της προσφυγής. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας του εκθέτει ότι είχε προσληφθεί στις 6 Ιανουαρίου 1986 και ότι ακριβώς απ' αυτή την ημερομηνία έπρεπε να υπολογιστεί η αρχαιότητά του.
- 16 Προσθέτει ότι μεταξύ των 25 προσώπων που προήχθησαν στον βαθμό LA 6, από το έτος 1988, 21 τουλάχιστον βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση όπως αυτός, δηλαδή ότι κατά την εγγραφή του στον κατάλογο των προαωγίμων υπαλλήλων για το έτος 1988

ελήφθη ως βάση για τον υπολογισμό της αρχαιότητάς τους η ημερομηνία κατά την οποία κατέστησαν δόκιμοι υπάλληλοι και όχι η ημερομηνία της μονιμοποίησής τους. Εξάλλου, ο εν λόγω κατάλογος περιέχει διάφορα ονόματα υποψηφίων που πράγματι προήχθησαν μετά το τέλος της διαδικασίας προαγωγής για το έτος 1988, δύο έτη μόλις μετά την ημερομηνία κατά την οποία κατέστησαν δόκιμοι υπάλληλοι και όχι δύο έτη μετά τη μονιμοποίησή τους, παρά το γεγονός ότι ο διορισμός και η μονιμοποίησή τους επήλθαν σε μεταγενέστερο χρόνο απ' ό,τι του προσφεύγοντος.

- 17 Το καθού απαντά στο τελευταίο αυτό επιχείρημα ότι οι περιπτώσεις στις οποίες αναφέρεται ο προσφεύγων δεν αφορούν την απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 1989.
- 18 Προτού να κριθεί ο ισχυρισμός περί απαραδέκτου που προβάλλει το καθού πρέπει να τονιστεί ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι δύο διάδικοι συμφώνησαν ως προς το ότι το ουσιώδες πρόβλημα που αφορά η παρούσα διαφορά συνίσταται στο ποια είναι, ενόψει των κανόνων που διέπουν την προαγωγή, η ημερομηνία από την οποία πρέπει να υπολογιστεί η αρχαιότητα του Zoder, δεδομένου ότι ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο χρόνος υπηρεσίας του ως εκτάκτου υπαλλήλου πρέπει να ληφθεί υπόψη, ενώ το καθού υποστηρίζει το αντίθετο.
- 19 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 45, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως ορίζει τα εξής:

« Η προαγωγή κατά βαθμό παρέχεται με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής και συνεπάγεται την κατάληψη από τον υπάλληλο του αμέσως ανωτέρου βαθμού της κατηγορίας ή του κλάδου στον οποίο ανήκει. Η προαγωγή γίνεται αποκλειστικά με επιλογή μεταξύ των υπαλλήλων που έχουν συμπληρώσει ένα ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας στον βαθμό τους, μετά από συγκριτική εξέταση των προσόντων των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής, καθώς και των εκθέσεων για τους υπαλλήλους αυτούς.

Ο ελάχιστος αυτός χρόνος ανέρχεται, για τους υπαλλήλους που έχουν διοριστεί στον εισαγωγικό βαθμό του κλάδου ή της κατηγορίας τους, σε έξι μήνες από τη μονιμοποίησή τους· για τους άλλους υπαλλήλους ανέρχεται σε δύο έτη. »

- 20 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι από το γράμμα αυτής της διατάξεως συνάγεται ότι εν προκειμένω ο ελάχιστος χρόνος αρχαιότητας τον οποίον ο προσφεύγων, ο οποίος δεν είχε διοριστεί στον εισαγωγικό βαθμό του κλάδου του αλλά στον βαθμό LA 7, έπρεπε να δικαιολογεί για να είναι προαγώγιμος ήταν δύο έτη από τη μονιμοποίησή του, δηλαδή από 1ης Ιανουαρίου 1987.
- 21 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία ο υπάλληλος που έχει δικαίωμα προαγωγής πρέπει να δικαιολογεί έναν ελάχιστο χρόνο υπηρεσίας ο οποίος, ανάλογα με την περίπτωση, είναι έξι μήνες ή δύο έτη μετά τη μονιμοποίησή του (βλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1984, 20 και 21/83, Βλάχος, προαναφερθείσα, σκέψη 18, και Διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1987, 248/86, Brüggemann, προαναφερθείσα, σκέψεις 7 και 8).
- 22 Εξάλλου, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου σχετική με το άρθρο 44 του ΚΥΚ, το οποίο αφορά την αυτόματη προαγωγή κατά κλιμάκιο υπαλλήλων, προκύπτει ότι από καμία διάταξη του ΚΥΚ δεν συνάγεται η δυνατότητα να λαμβάνεται υπόψη μια περίοδος κατά την οποία ο υπάλληλος βρισκόταν προηγουμένως στην υπηρεσία του οργάνου ως έκτακτος υπάλληλος, η δε ιδιαίτερη περίπτωση ότι κατά το χρονικό σημείο της προσλήψεώς του ως εκτάκτου υπαλλήλου ο ενδιαφερόμενος είχε πετύχει στον εισαγωγικό διαγωνισμό και, επομένως, είχε δικαίωμα να διοριστεί ως μόνιμος υπάλληλος, ουδόλως επηρεάζει αυτή τη διαπίστωση (βλ. τις αποφάσεις της 6ης Ιουνίου 1985, 146/84, De Santis κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 1731, και της 19ης Απριλίου 1988, 37/88, Sperber κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1988, σ. 1943). Η συλλογιστική αυτή, που ακολούθησε το Δικαστήριο σχετικά με το άρθρο 44, το οποίο δεν προβλέπει ρητώς την ημερομηνία από την οποία πρέπει να υπολογίζεται η αρχαιότητα του ενδιαφερομένου, ισχύει κατ' αναλογία ακόμη περισσότερο για το άρθρο 45, το οποίο προβλέπει ρητώς την εν λόγω ημερομηνία.
- 23 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι στην παρούσα υπόθεση η ημερομηνία που πρέπει να ληφθεί υπόψη για να υπολογιστεί η αρχαιότητα κατά βαθμό του Zoder είναι η 1η Ιανουαρίου 1987, ημερομηνία της μονιμοποίησεώς του. Επομένως, ο προσφεύγων συμπλήρωσε τον ελάχιστο χρόνο αρχαιότητας που δίνει δικαίωμα για προαγωγή την 1η Ιανουαρίου 1989, ημερομηνία κατά την οποία πράγματι προήχθη.
- 24 Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων, ελλείψει συμπληρώσεως του ελαχίστου απαιτούμενου χρόνου αρχαιότητας, δεν ήταν προαγώγιμος για το οικονομικό έτος 1988. Η απόφαση

της 8ης Σεπτεμβρίου 1989 περί προαγωγής ορισμένου αριθμού υπαλλήλων από 1ης Απριλίου 1988 δεν μπορεί, επομένως, να συνιστά πράξη βλαπτική για τον προσφεύγοντα, ο οποίος δεν έχει έτσι κανένα συμφέρον να ζητήσει την ακύρωσή της.

- 25 Ως εκ περισσού, το Πρωτοδικείο τονίζει, όσον αφορά τις διαβεβαιώσεις που φέρεται να έδωσε ο γενικός διευθυντής του προσωπικού το 1986 στους νέους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό, ότι θα ελαμβάνετο υπόψη για τη μετέπειτα προαγωγή η ημερομηνία προσλήψεώς τους, ότι τέτοιου είδους υποσχέσεις, έστω και αν αποδεικνύονται, δεν ήταν δυνατόν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στους ενδιαφερομένους, δεδομένου ότι δόθηκαν χωρίς να ληφθούν υπόψη οι διατάξεις του ΚΥΚ (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986, 162/84, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1986, σ. 481, σκέψη 6 και απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Μαρτίου 1990, T-123/89, Chomel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-131, σκέψη 30).
- 26 Τέλος, ακόμη και αν θεωρηθεί, περαιτέρω, ότι το καθού όργανο είχε πράγματι προβεί στην προαγωγή υπαλλήλων που δικαιολογούσαν χρόνο στην υπηρεσία μόνο δύο ετών από τον διορισμό τους ως δοκίμων υπαλλήλων — και όχι από τη μονιμοποίησή τους — ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί μια τέτοια πρακτική, αντίθετη προς τις διατάξεις του ΚΥΚ, δεδομένου ότι κανείς δεν μπορεί να επικαλεστεί προς όφελός του παρανομία που διαπράχθηκε υπέρ άλλου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 9ης Οκτωβρίου 1984, 188/83, Witte κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 3465, σκέψη 15· και της 4ης Ιουλίου 1985, 134/84, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 2225, σκέψη 14).
- 27 Από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 28 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται *mutatis mutandis* και στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό

αίτημα. Πάντως, κατά το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Schintgen

Edward

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Μαΐου 1991.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. Schintgen